

פרוטוקול מס' 200

מישיבת ועדת השירותים הציבוריים
ת"א, יום ד', כח' ניסן תשל"ו - 28.4.1976, שעה 11.00.

ב כ ה ו :

חברי הועדה:
ח. גרוסמן - היו"ר
י. בארי
ה. זיידל
מ. חריש
מ. ידיד
ב.צ. קשת

מוזמנים:
ד"ר קלמן - משרד הבריאות
מר נעמן - היועץ המשפטי של משרד הבריאות
גב' קרנות - משרד הבריאות
ח. שפניץ - משרד המשפטים

מ"ם מזכירת
הועדה:
ר. שולביץ

רשמה:
ס. כהן

סדר-היום:
חוק לתיקון פקודת רופאי שיניים (מס' 6), תשל"ה-1975
(סעיפים 15 - 16).

-1595-

19.5.76 בוק אוק

אני פותחת את הישיבה.

היו"ר ח. גרוסמן:

סעיף 15 - ועדה רפואית

בסעיף זה יש הצעה של הסתדרות רופאי הששיניים, שבסעיף קטן (ג) במקום "שר המשפטים" יבוא

ד"ר קלמן:

"שר הבריאות".

בחוק לתיקון פקודת המתעסקים ברפואה, בסעיף המדבר על ועדה רפואית, יש נוסח אחר.

ת. שפניץ:

(קוראת את סעיף 15 (ועדה רפואית) בחוק לתיקון פקודת המתעסקים ברפואה). אני חושבת שכדאי להעתיק את הסעיף הזה כלשונו לחוק לתיקון פקודת רופאי שיניים, כמובן עם השינויים המתחייבים.

היו"ר ח. גרוסמן:

בסעיף 15(ב) בפקודת המתעסקים ברפואה נאמר שלועדה תהיה סמכות להזמין אדם לבוא ולהעיד למבקש הרשיון או לאדם אחר?

ה. זיידל:

האם הכוונה היא

כל אדם, לרבות המבקש.

מר נעמן:

אם המבקש אינו רוצה להעיד, לא יתנו לו את הרשיון?

ה. זיידל:

אז לא ידונו כלל בענינו. לא יכריחו אותו. מדובר פה על אדם שמבקש רשיון לעסוק ברפואה או המורשה לעסוק ברפואה. אם הוא מורשה ורוצים לשלול ממנו את הרשיון, הוא מוכרח להופיע לפני הועדה.

היו"ר ח. גרוסמן:

כאן מדובר על אדם שצריך לקבל רשיון לעסוק ברפואת שיניים.

ה. זיידל:

גם על מי שמבקש רשיון וגם על מי שהוא כבר רופא שיניים ורוצים להביאו לוועדה רפואית, כי יש אתו בעיה רפואית או פסיכיאטרית.

ד"ר קלמן:

מה המצב לגבי מי שאינו רוצה את הרשיון?

ה. זיידל:

אז לא יכריחו אותו. אם אינו רוצה להופיע מפני שאינו רוצה את הרשיון, לא ידונו בענינו, לא יכריחו אותו לבוא.

מר נעמן:

לא יכריחו אותו לבוא.

אם יש לו רשיון והוא אינו מופיע בפני הועדה, יש סמכות לשלול ממנו את הרשיון.

מ. ידיד:

אני חושבת שצריך להעתיק את הנוסח מפקודת המתעסקים ברפואה לחוק שאנו דנים בו. את החוק לתיקון פקודת המתעסקים ברפואה קיבלנו לפני זמן קצר, אחרי דיונים רבים, והעברנו בקריאה שלישית את הנוסח שקראתי. צריך פשוט להעתיק את זה לכאן. סעיף זה נוגע לוועדה רפואית. היא יכולה לכפות על עד להופיע. אם לא הופיע ללא צידוק המנוח את הדעת, כופים עליו.

היו"ר ח. גרוסמן:

חבר הכנסת זיידל עורר את הבעיה מה קורה עם האיש הנוגע בדבר. כתוב: "לצורך בדיקת כושרו הנפשי או הגופני של אדם המבקש רשיון לעסוק ברפואה או המורשה לעסוק ברפואה". אם איש רוצה לעסוק ברפואה ויש איזה ספק לגביו, והוא אינו רוצה להופיע לפני הועדה, לא יהיה לו רשיון.

ת. שפניץ:

יש גם הנראה מפורשת בסעיפים 5 ו-5ט.
זאת אומרת על האיש עצמו יש לנו סנקציה

מפורשת.

היו"ר ח. גרוסמן:

בדרך כלל האיש עצמו מעוניין להופיע בוועדה,
כי היא צריכה לפסוק בגורלו.

ב.צ. קשת:

אי אפשר להעמיד את זה כך שברור שהאיש מעוניין
להופיע בוועדה. מה אומרים המשפטים בתשובה
לשאלתו של חבר הכנסת זיידל?

ת. שפניץ:

התשובה לגבי מבקש רשיון נמצאת בסעיף 5;
לגבי בעל רשיון - ב-5ט. יש לנו בעיה לגבי
אנשים שאינם רוצים להעיד נגד רופאים. אז יש דרך לכפות עליהם, או
לפחות הם צריכים לדעת שהם חייבים להעיד.

מר נעמן:

הפקודה הזאת הוכנה ב-1973, ולא היתה הסנקציה
הזאת שאם אדם מסרב לבוא, יכול המנכ"ל להפסיק
את רשיונו עד שיבוא. היה מקרה של רופא שסירב להופיע לפני ועדה
פסיכיאטרית. לא היתה לנו סנקציה נגדו.

היו"ר ח. גרוסמן:

ובכן אנחנו מסכמים בסעיף 5 ינוסח כמו סעיף
5 בחוק לתיקון פקודת המתעסקים ברפואה. בכל
מקום שכתוב "ברפואה", יבוא בחוק הזה "ברפואת שיניים".

סעיף 5 - בדיקה רפואית למבקש

ב.צ. קשת:

בסעיף הקודם דובר על ועדה רפואית, ובסעיף הזה
מדובר על בדיקה רפואית למבקש. אינני חושב
שהסדר הזה הגיוני. לדעתי צריך לשנות את סדר הסעיפים.

היו"ר ח. גרוסמן:

אפשר אולי אחר כך לשנות את הסדר. (קוראת
את סעיף 5ח). בפקודת המתעסקים ברפואה יש
סעיף מקביל.

ת. שפניץ:

בפקודת המתעסקים ברפואה העברנו את סעיף
קטן (ג) של סעיף 5ח להגדרות.

ב.צ. קשת:

בהגדרה של "מחלה מסכנת" כתוב: "מחלה העשויה
לסכן בריאות האנשים שבטיפולו של רופא שיניים".
זאת איננה הגדרה של מחלה. אחת משתיים: או שמגדירים ממש כל מחלה, או
שכותבים דבר כללי. אפשר לכתוב: מחלה מסכנת - כל מצב נפשי או בריאותי
של הרופא שאינו מאפשר לו, לדעת ועדה רפואית, לעסוק ברפואה.

היו"ר ח. גרוסמן:

סעיף קטן (3) בהגדרות של "מחלה מסכנת"
בפקודת המתעסקים ברפואה אומר בדיוק מה שאתה

מציע.

ב.צ. קשת:

לא. סעיף קטן (3) הוא הגדרה מעורפלת שנותנת
לוועדה הרפואית סמכות כללית. לכן לא צריך
לכתוב כפי שמוצע פה, "מחלה העשויה לשלול מרופא שיניים את היכולת
לעסוק בריפוי שיניים לחלוטין...".

מר נעמן:

אי אפשר לנתק את הסעיף הזה מסעיף קטן (א),
ולא צריך לשכוח שפה המסנן הוא המנכ"ל, שהוא
רופא. בסעיף קטן (א) נאמר: "היה למנהל חשש סביר כי אדם המבקש רשיון
טובל ממחלה מסכנת... לשם בדיקה". אחר כך נאמר מה זו "מחלה מסכנת".

חזקה על המנהל שהוא יודע אם מחלה מסכנת יכולה להיכנס במסגרת של סעיף קטן (2). היום זה יכול להיות שחפת, מחר יכול להיות שלא. אנחנו מציעים שיהיה בחוק הזה אותו נוסח כמו בפקודת המתעסקים ברפואה.

ב.צ. קשת: אינני יוצא נגד התוכן של הסעיף. אני רק טוען שהגדרה הזאת אינה הגדרה. אני מבין שאי אפשר להכניס כאן רשימה של מחלות מסכנות. אבל אז צריך לכתוב דבר כולל: אפשר אולי לחבר את שלושת הסעיפים הקטנים שבסעיף (ג), ולומר בסוף: שלפי דעת המנהל אינם מאפשרים לרופא לטפל בחולה.

ה. זיידל: אם בפקודת המתעסקים ברפואה נאמר בדיוק אותו דבר, ש"היה למנהל חשש סביר שאדם המבקש רשיון לעסוק ברפואה סובל ממחלה מסכנת", אני חושב שצריך לומר זאת גם כאן. אבל לגבי הסעיפים האחרים יש פה דבר שניתן לפירושים שונים. נאמר כאן: "מחלה העשויה לסכן בריאות האנשים שבטיפולו של רופא שיניים"; "מחלה העשויה לשלול מרופא שיניים את היכולת לעסוק בריפוי שיניים לחלוטין, זמנית או חלקית". נדמה לי שאם מדובר על מנהל - ובשום מקום לא קבענו שהוא רופא - הרי אנחנו נותנים לו סמכות לקבוע מיד מה זה מחלה מסכנת, בנושא שהוא אינו מתמצא בו. אם מדובר על מחלת נפש, ידוע מה זה. אבל אם מדובר על מחלה העשויה לשלול מרופא שיניים את היכולת לעסוק בריפוי שיניים לחלוטין, זמנית או חלקית - זו סמכות רחבה מאד המוענקת למנהל, כאשר לא קבענו שהמנהל הוא רופא. זה לא ייתכן.

י. בארי: הסמכות המוענקת למנהל היא להעביר את הענין לועדה רפואית, ולא לשלול מאדם את הרשיון. הוא אינו קובע, הוא רק מזמין את האיש לועדה רפואית.

היו"ר ח. גרוסמן: המנהל עצמו, גם אם הוא רופא, אינו יכול לדעת פרטים על כל רופא ורופא. הוא פועל על סמך מידע שמגיע אליו. הוא בודק את המידע, ואם יש לו חשש סביר שמבקש הרשיון סובל ממחלה מסכנת, נאמר שהוא רשאי לדרוש ממנו להתייצב לפני הועדה הרפואית לשם בדיקה. המנהל עצמו אינו קובע שום דבר.

סעיף 15 עוסק רק בשאלה מהי ועדה רפואית. אם סעיף 5 בוא לפני 15, אז זה בהחלט סביר. כי לפני שיש ועדה רפואית, צריך לקבוע לשם מה יש צורך בה. ועדה זו לא תבדוק את הכושר של כל רופא במדינה, אלא רק את כושרו של אדם שלמנהל יש מידע עליו שצריך לבדוק אותו. ובכך קודם צריך לקבוע באמת באיזה מקרים צריך לבדוק. נדמה לי שהשאלה אם המנכ"ל הוא רופא או לא אינה רלבנטית כאן.

י. בארי: הביקורת היחידה שלי היא שבמקום המלה "עשויה" צריכה לבוא המלה "עלולה".

ת. שפניץ: אני ביררתי זאת. הפסיקו להבחין בין עשוי ועלול.

י. בארי: מעבר לזה אני תומך בסעיף כפי שהוא מוצע, ואני מסכים גם ליתר חלקי הסעיף.

חבר הכנסת זיידל, הסמכות היחידה שמעניקים כאן למנהל היא לדרוש מהמועמד או מהרופא להתייצב לפני ועדה לשם בדיקה. לא יותר מזה. הוא איננו פוסק. מעבר לזה אני מסכים שהרבה תקלות נובעות מכך שלעת עתה אין חובה שהמנכ"ל יהיה רופא.

ההבדל בין מה שמציע חבר הכנסת קשת לבין מה שמוצע פה הוא שלפי הצעת חבר הכנסת קשת אנחנו מעניקים סמכות רחבה מאד

לוועדה, ולא בהכרח מבחן אובייקטיבי. כאן המבצעים המוצעים הם אובייקטיביים, אם כי רחבים. כי אם מחר יטען הרופא שהוא אינו לוקה במחלה שיש בה כדי לסכן בריאות אנשים שבטיפולו, יכולים להעמיד זאת למבחן בפני בית-משפט או בג"ץ. אם יטען שאינו לוקה במחלה העשויה לשלול ממנו את היכולת לעסוק בריפוי שיניים, המבחן הוא אובייקטיבי ואפשר למעשה לתקוף בצורה זו או אחרת את החלטת הועדה. אתה מציע להעניק לוועדה סמכות רחבה מאד. אם לדעתה מובעת המחלה בדרך זו או אחרת את היכולת לעסוק בריפוי שיניים, אתה אומר שבזה מסתיימת הפרשה.

ב.צ. קשת:

לא. אני אומר שהגדרות המופיעות בסעיפים (2) ו-(3) אינן הגדרות, אלא דבר כללי. לכן אמרתי שיותר הגיוני לכתוב: מחלה מסכנת זו מחלת נפש או כל מחלה העשויה לסכן בריאות אנשים שבטיפולו של רופא שיניים או לשלול ממנו את היכולת לעסוק בריפוי שיניים. כלומר רק איחוד הסעיפים.

י. בארי:

אין לי הערות על כך.

מר נעמן:

אילמלא נתקבל קודם סעיף דומה בפקודת הרופאים, זה היה טוב. אבל יש מה שנקרא פירוש חוקים. עורכי-דין יכולים תמיד למצוא כוונות בשינוי הנוסח הפורמלי.

ב.צ. קשת:

אם יירשם בפרוטוקול שהועדה מסכימה עם דעתי, אלא משום שזה ישנו בפקודת המתעסקים ברפואה הצעתי אינה מתקבלת, אותר עליה.

מ. ידיד:

כשדנו בפקודת המתעסקים ברפואה התלבטנו מאד דוק בנושא זה. לאחר דיונים ממושכים הגענו למסקנה שצריך להפריד בין הסעיפים (1), (2) ו-(3). לכן אני מצדד בהצעה להעתיק בדיוק את מה שכתוב בחוק ההוא, ולהתאים את זה לפקודת רופאי השיניים. זה גם יענה על השאלה של חבר הכנסת קשת, שמסכים לסעיפים האלה, אבל מציע לאחד אותם.

ת. שפניץ:

אינני בטוחה שיהיה זה נכון לאחד את הסעיפים. יכולה להיות מחלה שעשויה לסכן בריאות האנשים שבטיפולו של רופא השיניים אבל אינה שוללת ממנו את הכושר לשפל.

ב.צ. קשת:

אפשר תמיד לכתוב "ו/או". אם הנימוק העיקרי הוא שזה נתקבל כך בפקודת המתעסקים ברפואה, בסדר.

היו"ר ח. גרוסמן:

את הסעיף הזה בפקודת המתעסקים ברפואה לא קיבלנו בהיסח הדעת. דנו ובדקנו אם צריך לפרט או לא. לבסוף קיבלנו את הסעיף, עם התיקון של "כושר לקוי". היועצים והרופאים הסבירו לנו שלפעמים אי אפשר לומר שלאדם יש מחלה מסויימת, אבל כושרו לקוי. למשל נרקומן. לא במקרה קיבלנו את הסעיף עם שלושה סעיפי משנה, עם המלים "כושר לקוי". אמרנו שיש דברים שאינם מוגדרים, אז הסעיף השלישי משאיר את האפשרות לכסות אותם. נוסף לכך נאמר לנו שאי-היכולת לעסוק ברפואה יכול להיות זמני. זה משאיר בידי הועדה אפשרות די נרחבת גם לבדוק את הכושר הלקוי וגם להחזיר לאיש את הרשיון כשהוא בסדר.

ב.צ. קשת:

אם הרוב בעד הנוסח המוצע, אני מגיש הסתייגות.

היו"ר ח. גרוסמן:

זה רק ענין טכני.

ב.צ. קשת:

אני יכול אחר כך לוותר על הסתייגותי.

היו"ר ח. גרוסמן: אני מציעה לקבל את ההצעה להקדים את הסעיף הזה לסעיף 5. חשוב מאד שזה יהיה לפני הועדה הרפואית ובצמוד.

י. בארי: אני מציע להעביר את הסעיף להגדרות.

היו"ר ח. גרוסמן: אזי נעביר את זה לסעיף ההגדרות, לסעיף 1 בחוק.

סעיף 5ט - בדיקה רפואית לבעל רשיון

ב.צ. קשת: מדוע סעיף 5ט(א) מתחיל במלים "היה למנהל חשש טביר...?", ואילו סעיף 5ט(א) מתחיל במלים "ראה המנהל כי בעל רשיון סובל ממחלה מטכנת...?"

מר נעמן: אמרנו שלגבי אדם שכבר יש לו רשיון השיקול צריך להיות הרבה יותר מבוסס, המנהל צריך קודם לחקור יותר טוב. לגבי מבקש רשיון מספיק חשש טביר, המבחן שם יותר קל. פה אנחנו אומרים: אם רופא כבר פועל בארץ על סמך רשיון במשך כך וכך שנים, זה דבר חמור מאד אם מתוך קלות דעת מעבירים אותו לועדה. המנהל צריך להיות משוכנע בהרבה יותר הוכחות ממשיות מאשר לגבי אדם שהוא אינו יודע עליו שום דבר. היתה כוונה בניסוח הזה.

י. בארי: נראה לי ששאלתו של חבר הכנסת קשת היא במקומה. אני מודה שלא שוכנעתי באבחנה ובמסקנה הנובעת ממנה לגבי הברלי הנוסח.

ב.צ. קשת: בסעיף קטן (ב) נאמר: "המועד להתייצבות לא יקדם למועד שנקבע להגשת ערעור לפי סעיף 5טו". כלומר מאפשרים קודם לבעל הרשיון להגיש ערעור. בסעיף 5טו(א) נאמר: "מבקש רשיון או בעל רשיון הרואה עצמו נפגע מדרישת המנהל להתייצב לפני ועדה רפואית...". סעיף 5ט מדבר רק על בעל רשיון ולא על מבקש רשיון. האם את מבקש הרשיון אפשר להעמיד לפני ועדה רפואית לפני שהוא מגיש ערעור? מדוע לאחד מותר להגיש ערעור לפני מועד ההתייצבות בוועדה הרפואית, ואילו את השני אפשר לחייב להופיע לפני ועדה רפואית לפני הגשת ערעור?

ת. שפניץ: סעיף 5טו חל על ערעורים גם מסיבות אחרות. כאן הערעור הוא על עצם הדרישה להתייצב לפני ועדה רפואית. הסטטוס של מבקש רשיון ושל בעל רשיון אינו אותו סטטוס. מבקש רשיון צריך לעמוד בתנאים מסויימים לצורך קבלת הרשיון. לגבי אדם שכבר יש לו רשיון, הוא יכול קודם כל לערער על עצם העובדה שמעמידים אותו בפני ועדה רפואית. לפי דעתי אפשר להכביד יותר על מבקש רשיון. אם הוא נפגע, הוא יכול לערער אחר כך. הסטטוס שלו יותר חלש משל בעל רשיון.

היו"ר ח. גרוסמן: ההבדל הוא שאחד יכול לערער על עצם ההזמנה לפני שהוא בא לוועדה, ואילו השני חייב להופיע קודם לפני הועדה. הוא יכול לערער אחר כך. מי שיש לו רשיון והוזמן להתייצב לפני ועדה, אינו חייב להופיע לפני אם ערער על ההזמנה וערעורו נתקבל. השני חייב להופיע, אחר כך הוא יכול לערער.

ב.צ. קשת: מה הטעם בערעור אחרי שהופיע לפני הועדה?

ת. שפניץ: יכולים להיות כמה דיונים בוועדה. אז ייתכן שהוא יופיע פעם אחת, ואחרי הערעור יפסיקו את הדיון. זה הולך כך לאורך כל הקו. השאלה אם רוצים לעשות הבחנה מיוחדת.

בצטרך לחלק את סעיף 5טו לשניים.

מ. ידיד:

היו"ר ח. גרוסמן: על דבר אחד אין עוררין, שמי שהוא בעל רשיון וצריך להופיע לפני ועדה רפואית, יכול לערער לפני כן. באשר למבקש רשיון, על כך נדבר כשנדון בסעיף 5טו. אם יהיה צורך, נחזור לסעיף 5ט. על כל פנים לגבי בעל רשיון אין עוררין על כך שזה צודק שישמעו קודם את הערעור, לפני שהוא מופיע בוועדה.

סעיף 5י - קבלת ראיות

ת. שפניץ: לסעיף הזה יש סעיף מקביל בפקודת המתעסקים ברפואה. שם יש גם תוספת: "ומי שנדרש למסור מידע או מסמך לפי סעיף זה חייב לקיים את הדרישה".

היו"ר ח. גרוסמן: בסעיף 5י בפקודת המתעסקים ברפואה הוספנו גם את המלים "הכל לפי הענין". אני מציעה להעתיק את הסעיף כפי שהוא מופיע בפקודת המתעסקים ברפואה. השאלה אם צריך להכניס גם את המלים "הכל לפי הענין".

ת. שפניץ: המנסחים מאד מתקוממים נגד זה. אם בסעיף 5ח מדובר על מבקש רשיון ובסעיף 5ט על בעל רשיון, לא צריך לכתוב "הכל לפי הענין".

היו"ר ח. גרוסמן: צריך לכתוב זאת, כי לא רוצים שימסרו על האיש מידע שאינו שייך לענין.

י. בארי: בעברית נכונה צריך לומר "בהתאמה". אבל היום אומרים "לפי הענין".

ב.צ. קשת: האם המנהל זכאי, רשאי או חייב למסור את המידע שבידו לוועדה, והאם זה לא יסתור את החוק שפתאום המידע הזה יגיע לוועדה, שעה שבחוק כתוב שהמידע הזה יכול להגיע רק למנהל? ואין לי ספק שהמנהל ירצה להראות את החומר לוועדה כדי שתתמוך בדעתו. האם מותר לו למסור את החומר לוועדה?

מר נעמן: התשובה לכך נמצאת בפקודת הפרשנות. המנהל דורש את החומר הזה לא בשבילו.

ת. שפניץ: בסעיף 5יב מדובר על חובת הסודיות. כתוב שם שמי שהגיעה אליו ידיעה בדבר מחלה חייב לשמרה בטוד ולא לגלותה אלא במידה שיש בכך צורך לשם ביצוע הסעיפים 5ז עד 5י.

ב.צ. קשת: האם לא צריך לכתוב פה שהמידע הזה יהיה פתוח בפני הוועדה? ואז יחול עליה ענין שמירת הסודיות.

היו"ר ח. גרוסמן: אני רוצה להזכיר לכם שכשעסקנו בפקודת המתעסקים ברפואה היה מי שהציע שהמידע החסוי הזה יועבר ישר לרשות הוועדה. לא קיבלנו זאת. אמרנו שבכל זאת מוטב שפחות אנשים יטפלו בזה. בידי המנהל לעשות את הסלקציה. זה גם משתמע מסעיף 5יב. זו המגמה, שהמנהל יחליט איזה חומר הוא צריך להעביר לוועדה ואיזה לא. יכול להיות שבחומר שבידו יש דברים שאינם רלבנטיים.

ב.צ. קשת: אני מדבר על אותם מקרים שהוא מעונין להעביר.

מר נעמן: הסנקציה על העברת סוד מקצועי נמצאת בסעיף 387 לפקודת החוק הפלילי, 1936. שם לא עובר עבירה מי שנדרש והותר לו לפי החוק למסור סוד מקצועי שהגיע אליו תוך כדי מילוי תפקידו. סעיף זה מתיישב עם הסעיף ההוא.

ב.צ. קשת: כלומר לדעתך המנכ"ל רשאי להעביר את החומר, והוא לא יעבור בזה עבירה.

מר נעמן: נכון.

היו"ר ח. גרוסמן: אני מציעה להוסיף בסעיף זה את המלים "הכל לפי העניין", וכן את הסיפא, כמו בפקודת המתעסקים ברפואה, "ומי שנדרש למסור מידע או מסמך לפי סעיף זה חייב לקיים את הדרישה".

סעיף 5יא - השעיית רופא שיניים

ת. שפניץ: בסעיף המקביל, 5יא, בפקודת המתעסקים ברפואה, הוספנו הרבה. בסעיף המקביל שם יש שלושה סעיפים קטנים.

היו"ר ח. גרוסמן: (קוראת את סעיף 5יא בפקודת המתעסקים ברפואה). כאן הארכנו את ההתליה עד תשעה חודשים. אני מציעה לבסח את סעיף 5יא בפקודת רופאי שיניים כמו סעיף 5יא בפקודת המתעסקים ברפואה, כלומר להעתיק אותו.

י. בארי: כן. אין סיבה שלא לעשות זאת.

ב.צ. קשת: האם אין סתירה בין הסעיף שמדובר על כך שאין לעשות דבר לפני הערעור, עם זה שניתנת למנהל הזכות כאן לעשות משהו לפני הערעור?

ת. שפניץ: זה הכלל, אם הוא רואה שיש סכנה כה דחופה.

ב.צ. קשת: בניח שהשעו למישהו את הרשיון לתשעה חודשים, ואחר כך הועדה הרפואית מחליטה להחזיר לו את הרשיון. האם אי אפשר אז להעמיד לדין את המנהל?

י. בארי: בשל מה?

ב.צ. קשת: אם משעים לרופא את רשיונו לתשעה חודשים, אם אחר כך מחזירים אותו, הרי הוא גומד את הקריירה שלו.

מר נעמן: לפי פקודת הנזיקין יש הגנה למי שעושה במסגרת מילוי תפקידו ובתום לב פעולה כלשהי. אז זה לא משמש עילה לתביעת נזיקין. אלא אם הוא עושה זאת שלא בתום לב.

ב.צ. קשת: אם מאשימים פקיד במעילה ואחר כך מתברר שלא היה יסוד להאשמה והוא חוזר לעבודה, הוא יכול לפרסם מודעה גדולה בעתון. אבל מה יעשה רופא?

י. בארי: מדוע בכלל דבר כזה צריך להיוודע?

ב.צ. קשת: כי למנהל יש זכות לפרסם זאת בכל דרך שנראית לו.

י. בארי: רק אחרי שהותלה הרשיון, כלומר אם הועדה באמת שללה מסנו את הרשיון.

ג.צ. קשת: אני מדבר על השעיה בידי המנהל.

מר נעמן: יש הוראה כללית שמחייבת, במקרה של ביטול או השעיית רשיון, לפי סעיף 8 או 9 לפקודת הרופאים, לפרסם זאת ברשומות. פה, היות וזה ענין של מחלה, ניתן שיקול דעת לטובת האדם שלא לפרסם. זו באמת סמכות חשובה וליברלית.

היו"ר ח. גרוסמן: במעייף זה אנחנו מסכמים שהנוסח יהיה כמו 5יא בפקודת המתעסקים ברפואה.

סעיף 5יב - חובת מודעות

ג.צ. קשת: האם ועדה רפואית רשאית להציג שאלות לסנהל?

מר נעמן: כן.

סעיף 5יג - ביצוע החלטת הועדה הרפואית

היו"ר ח. גרוסמן: לפי סעיף זה יכול המנהל לתת לרופא שיניים רשיון לעשות זניח סתימות, אבל לא לעקור שיניים.

ד"ר קלמן: בקשר לסעיף זה יש בקשה של אוניברסיטת תל-אביב מהועדה: אין להעניק רשיון, אפילו בהגבלות, לאדם שהוא מוגבל. טענתה היא שהפיקוח באופן מעשי הוא קשה מאד. אוניברסיטת תל-אביב אומרת: או שהאיש מסוגל להיות רופא או שאינו מסוגל. אבל מסוכן מאד להיכנס לזה שאדם יכול לעשות סתימה בשן ואינו יכול לעשות למשל טיפול שורש. מסיבה זו היא מבקשת מהועדה שאם הוחלט לשלול רשיון או להתלות - יתלו. אבל לא לעשות חצאי דברים. לי נראה שיש בזה הגיון.

ג.צ. קשת: אני מבין את האוניברסיטה, אבל אני לא לגמרי מסכים עם בקשתה. זניח שהועדה הרפואית קבעה שהרופא הזה יכול לעסוק בריפוי שיניים חצי יום, ללא הגבלה בטה הוא מספיק. האם אז צריך לשלול מסנו את הרשיון? יש דברים הגיוניים. אי אפשר להגיד באופן כללי: או רשיון כללי או שבכלל לא יהיה לו רשיון. לדעתי זה יותר מדי שרירותי, כי יש דברים שאפשר לעשות.

אביא דוגמה אחרת: זניח שהועדה הרפואית קובעת שלרופא הזה מותר לעבוד, אבל בתוך קבינט של רופאי שיניים. אז מדוע לשלול מסנו את הרשיון?

לכן נראה לי שאין לקבל בצורה שרירותית את בקשת האוניברסיטה. יכול להיות שאז יהיה פה דבר שבאמת קשה לפקח עליו. מצד שני אי אפשר לעשות דבר שרירותי.

ד"ר קלמן: אולי נענה על זה אם נפחק את המלה "בהגבלות" עם אומרים, בתנאים מסויימים, זה עונה על השאלה של חבר הכנסת קשת. אבל הגבלות פירושה הגבלות בטיפול. לי יש נטייה בכל זאת לקבל את הצעת האוניברסיטה.

ס. י"ד: הרישא והסיפא של הסעיף עונים על כל השאלות. בוועדה הרפואית יושב גם נציג האוניברסיטה שהוא רופא שיניים. הוא יודע איזו המלצה לתת ואיזה לא. שם יש לאוניברסיטה אפשרות ללחום את מלחמתה. בסוף הסעיף כתוב: "המלצתם להמלצות הוועדה הרפואית". הוועדה תבחן כל מקרה לגופו. אני מציע להשאיר את זה לשיקול דעתה של הוועדה.

ת. שפניץ: אני חושבת שצריך לקרוא את הסעיף הזה יחד עם סעיף 5.

סעיף 5 - דינו של רשיון מיוחד

הי"ר ח. גרוסמן: (קוראת את סעיף 5 ד.)

י. בארי: זאת אומרת שברגע שמגבילים את הרופא, הוא תמיד חייב לעבוד תחת פיקוחו של אדם מורשה.

הי"ר ח. גרוסמן: סעיף 5 מדבר על רשיון מיוחד.

ה. זיידל: סעיף זה זהה בדיוק לסעיף החדש בחוק לתיקון פקודת המתעסקים ברפואה. שם לא היתה כל הצעה לא להעניק רשיון. גם פה אין מקום לכך.

י. בארי: האם באיזה מקום בחוק יש הגדרה של "רשיון מיוחד"?

מר נעמן: לא, זה מופיע פה לראשונה.

י. בארי: כלומר, הכוונה ב"רשיון מיוחד" היא לרשיון שמגביל את הרופא בעבודתו.

מר נעמן: כן.

י. בארי: אם כך, למה צריך לכתוב בסעיף 5, בכפוף להוראות פקודה זו? אני מציע למחוק את המלים, בכפוף להוראות פקודה זו.

ס. י"ד: לפי דעתי שני חלקי הסעיף מדברים על דברים נפרדים. בחלק הראשון מדובר על סירוב לתת רשיון, או על ביטולו או על התלייתו, ואילו בחלק השני מדברים על מתן רשיון מיוחד. אני רואה פה הפרדה מוחלטת. אם יש שתי קטיגוריות, אולי יש מקום לסעיף מיוחד.

מר רענן: אנחנו הכנסנו את הסעיף הזה בדיוק לפי התיקון של 1972. לא רצינו ששוב יגידו שיש פה כוונה מיוחדת. אין לנו כוונה מיוחדת. עכשיו יהיה אותו סעיף, אחרי שתיקנו בפקודת הרופאים, שבמקום ועדה פסיכיאטרית תהיה עכשיו ועדה רפואית. ובכן אנחנו מבקשים הסדר סקביל. הטובח הזה, "רשיון מיוחד" הוכנס ב-1972. אם יש המלצות של הוועדה הרפואית לתת את זה בתנאים מסויימים, זה רשיון מיוחד. מן הדין שזה יהיה אותו הסדר.

ב.צ. קשת: ראשית, אני מביין שאיננו מקבלים את המלצת האוניברסיטה. שנית, לאחר שנתבקשנו לקרוא את שני הסעיפים יחד, אני בהחלט מתנגד לכך שמי שקיבל רשיון מיוחד לא יעסוק בריפוי שיניים אלא בפיקוחו של אדם המורשה לעסוק בריפוי שיניים.

אני מציע לכתוב: במידה שועדה רפואית

תקבע, יעבור בפיקוחו של אדם המורשה לעסק בריפוי שיניים.

את ענין הרשיון המיוחד צריך להשאיר בידי

הועדה הרפואית. בסעיף 5יג כתוב:

"בהגבלות או בתנאים מסויימים", כלומר המנהל יכול לתת לו רשיון, לא רשיון מיוחד.

רשיון מיוחד סחייב פיקוח של רופא שני.

את זה אני דווח לבטל.

אם אין נטייה למחוק את המלים, בכפוף להוראות

פקודה זו, אני מציע לוסר אותן בסוף

המסמך.

אשר להערה של חבר הכנסת קשת, הבעיה לדעתי

היא מעשית, איך ניתן לפקח באופן מעשי על מי שהוגבל בעבודתו. מה

פירוש הדבר שיבקרו אחר הצהרים ויבדקו אם הוא עובד או לא? אולי

צריך לוסר שהוא יעבוד בקבינט של רופאים, אינני יודע. אבל הסעם

למלים, בפיקוחו של אדם המורשה לעסוק בריפוי שיניים" הוא מעשי. כי

אחרת לא ניתן בשום אופן לכופף הגבלה כלשהי.

אני מציעה שנפסיק עכשיו את הישיבה.

אני מבקשת את היועצים המספטיים ואנשי

משרד הבריאות שתעברו עוד פעם על הסעיף, ואם אפשר - להכניס את התיקונים

שהוצעו פה, כי היו תיקונים בהחלט הגיוניים. קודם כל שתהיה הפרדה

בין ההגבלות ובין התנאים המסויימים, אלה שני דברים שונים, אם אנחנו

מקבלים את העקרון שיכולות להיות הגבלות, ולא מתחשבים בהערה של

האוניברסיטה.

אני מוכרחה לומר שלי עוד אין דעה מגובשת

בענין זה. כי מה זה הגבלות? בניה שרופא יכול לעשות סתימה, אבל

אסור לו לתת אנטיביוטיקה? לכן אני מבקשת שתשקלו את זה פעם נוספת

ותנסו לשכנע אותנו לצד זה או זה. כטובן שענין הפיקוח אינו מדאיג

אותי. יכול להיות אדם שעוסק ברפואה ללא רשיון ואין יודעים על כך.

הוא עובר על החוק. יתפסו אותו, יעמידו אותו לדין. אם לאדם המורשה

לעסוק בריפוי שיניים בהגבלות מסויימים אסור לו לתת תרופות מסויימות

והוא נותן - יתפסו אותו. איך שהוא זה ייורדע. תשקלו את זה. זה

לא ענין של מה בכך.

את הענין של "בתנאים מסויימים" אני חושבת

שצריך לקבל; בענין ההגבלות - יש סימן שאלה, אני מבקשת שתבדקו זאת.

תשקלו שוב את הניסוח בהתאם לעמדה העקרונית שלכם, ובהתאם לזה גם

את ענין הרשיון המיוחד, אם להפריד או לא. ולאחר שתשקלו את כל

הדברים האלה, נחזור שוב לסעיפים 5יג ו-5יד.

אני מודה לכם. הישיבה נעולה.